

Ngoại Truyện 1

Dường như không phải một giấc mơ đầu, Quỳnh cảm nhận rất thật, hơi ẩm áp này thật quá đổi, đến mức dù cô thở đi vẫn thấy thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Đôi tay cô ôm lấy anh rất chặt, dường như cô khóc ướt đẫm cả chiếc áo anh đang mặc. Nhưng cô mệt đến mức không nói được lời nào, yếu ớt đến mức không thở được, có lẽ nước mắt làm cô ngạt thở. Cô không thể cử động, mệt quá, gân cốt cơ hồ cũng rã rời. Cô muốn nói với anh rằng cô rất nhớ anh, mọi người đều nói anh chết rồi, nhưng cô không tin, không bao giờ tin. Cô nhớ anh, nhớ đến mức trái tim như thắt lại, nếu anh biết cô nhớ anh đến mức, nhất định anh sẽ quay về sớm hơn. Anh không bảo cô đợi, thế nhưng cô vẫn đợi, ngoan ngoãn đợi có phải giờ anh về với cô rồi hay không?

Cô không biết mình đã ngất đi bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng trắng toát, xung quanh dây dợ cắm rất nhiều trên tay. Min và Diệp đang ở cạnh cô, ngoài ra xung quanh không hề có ai. Cô vội vàng bật dậy, tháo ống dây dợ trên người. Diệp thấy vậy liền ngăn cô lại nói:

- Chị! Bác sĩ nói chị bị suy kiệt sức khỏe, cần truyền dinh dưỡng và nghỉ ngơi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Cô mở to mắt nhìn em gái mình, rồi đột nhiên nắm lấy tay Diệp đáp lại:

- Anh Vũ đâu?

Chắc chắn Vũ còn sống, giấc mơ đêm qua rất thật, chắc chắn Vũ còn sống, cô không tin anh đã chết. Diệp chưa kịp đáp bên ngoài Luân cũng mở cửa bước vào. Quỳnh đưa chân xuống xỏ dép, cô nói với hai người nhưng như đang tự nói với chính mình:

- Chị phải đi tìm anh Vũ. Anh ấy nhất định còn sống, đêm qua chị đã thấy anh ấy về.

Diệp lúc này định ngăn cô lại, bởi sức khỏe của cô còn yếu. Nhưng Luân đã ra hiệu cho Diệp cứ để cô đi, cô bước xuống đất, lấy tất cả sức lực và tinh thần của mình mà đi trên nền đất.

Luân nhìn cô khẽ nói:

- Để tôi đưa chị đi.

Quỳnh không hiểu ý Luân là gì, anh sẽ đưa cô đi đâu? Cô chỉ mơ hồ cảm thấy lời nói này dường như mang một ý nghĩa gì đó cuối cùng hỏi lại:

- Cậu đưa tôi đi đâu? Luân... nói cho tôi biết có phải Vũ còn sống đúng không? Có phải cậu biết anh ấy ở đâu đúng không?

Cô ngược mắt lên mong chờ, bởi vì một giấc mơ quá đổi chân thực mà cô hi vọng vô cùng. Không ngờ Luân lại gật đầu đáp:

- Anh ấy còn sống... chỉ là vết thương chưa hoàn toàn hồi phục, đêm qua sau khi đưa chị về

đã bị chảy máu hiện đang nằm ở phòng chăm sóc.

Từng câu, từng chữ Luân nói ra, Quỳnh còn ngỡ là mơ. Cô ngây ngô nhìn Luân, đôi mắt mở to như thể cô vừa nghe được điều gì đó rất bất ngờ. Rõ ràng cô hiểu cậu ấy nói gì, nhưng có lẽ cô chưa thể tin nổi. Cô cứ đứng như vậy, không phản ứng, mãi đến khi cô kịp hiểu ra đột nhiên cô oà lên khóc, túm lấy tay Luân van xin:

- Cho tôi gặp anh ấy... cho tôi gặp anh ấy được không?

Luân và Diệp hai bên dìu Quỳnh đi. Có lẽ đời này, thanh âm tuyệt diệu nhất chính là những lời nói của Luân ban nãy. Dù cho cô tin đêm qua Vũ đã về, dù cho cô tin anh còn sống, nhưng khi chính tai cô nghe thấy cô vẫn không dám tin vào tai mình. Trên đường đi qua mấy dãy hành lang, Quỳnh cảm tưởng dài như một thế kỷ trôi qua. Một giây, một phút cô cũng không sao chờ đợi nổi. Khi sang đến phòng chăm sóc, đột nhiên cô cũng thấy một bóng dáng quen thuộc đang lao về phía mình. Vừa nhìn thấy anh, cô đã vội buông tay Luân và Diệp, mặc cho cơ thể như muốn đổ gục, chạy về phía anh. Khi đến cạnh anh, cô không kìm chế nổi sà thẳng vào lòng anh bật khóc nức nở. Không sao cô có thể tin nổi Vũ còn sống trở về với cô. Giấc mơ đêm qua có chân thật cỡ nào cũng không bằng giây phút này. Cô ôm chặt lấy anh, ngón tay bầu lên người anh như bầu lên sợi dây hi vọng mỏng manh. Chính cô còn không dám tin đây là thật. Giữa một hành lang bệnh viện, tiếng khóc cô cất lên khiến ai cũng không kìm lòng được. Là Vũ... là Vũ đây rồi. Là anh bằng da bằng thịt đây rồi. Cả người anh gầy đi rất nhiều, trên đầu cô còn nhìn thấy một vết sẹo và một miếng băng, trên tay anh còn một vết thương vẫn đang hơi rỉ máu. Nhưng đây đúng là anh rồi, cô ôm anh không rời như sợ buông ra anh lại biến mất vĩnh viễn.

Vũ cũng ôm chặt lấy cô, cô cảm nhận được ngực anh run lên, dường như anh đang đau đến mức xé nát tâm can. Cô rất nhớ anh, nhớ đến điên dại, nhớ đến tê liệt, khi nghe tin anh □hết đi cô cũng tưởng mình đã □hết rồi. Cô khóc rất nhiều, hai hàng nước mắt thì nhau chảy xuống ướt cả người anh. Đôi tay cô chạm lên má anh, mắt anh, thương xót đến vô cùng. Sao anh lại đi lâu đến thế? Sao lại rời bỏ cô và Min cả một tháng đằng đẳng. Cổ họng cô nghẹn ngào không nói được nên lời, chỉ có thể ôm anh khóc. Nhớ thương, đau đớn khôn nguôi khiến cô đã không thể nào mà bình tĩnh hay lý trí nổi.

Cuối cùng rất lâu sau cô mới từ từ buông anh ra, đôi mắt đỏ ngầu, sung húp nhìn anh, giọng nói khản đặc:

- Vũ... anh đã đi đâu?

- Anh đi đâu vậy anh? Anh đi đâu sao bỏ mặc em và con?

- Vũ! Anh có biết em khổ sở ra sao? Em nhớ anh đến thế nào không?

- Vũ... sao anh lại bỏ mặc em lâu như vậy?

Anh nhìn cô, không đáp, lại lần nữa ôm chặt lấy cô siết cô vào lòng. Hình như anh đang khóc, cô thấy trên mái tóc cô từng giọt nước nóng hổi chậm chậm chảy xuống, thấm vào da đầu. Anh ôm cô rất chặt không buông, tiếng thở mệt nhọc mang theo cả một nỗi thương đau vô cùng. Rất lâu sau anh mới có thể đáp lại ba chữ:

- Xin lỗi em.

Không! Anh không có lỗi gì cả, anh không có lỗi gì cả. Cô ôm anh, trái tim nghẹn lại. Anh còn sống là được rồi, chỉ cần anh còn sống là được rồi. Nếu anh có tàn phế hay sống thực vật, cô cũng sẽ dành cả đời này chăm sóc anh, chỉ cần anh còn sống là được.

Cô không biết cô và anh đã ôm nhau bao lâu, đã khóc nhiều ra sao, đến khi sức cùng lực kiệt mới từ từ buông nhau ra. Cô gọi Min lại, con bé nhìn thấy Vũ mắt cũng đỏ hoe, cuối cùng cũng không kìm được ôm chầm lấy Vũ. Bình thường trước kia khi chưa biết Vũ là ba, Min và Vũ cũng rất thân với nhau. Anh chiều chuộng con bé, rất hay mua đồ cho con bé, thế nên dù là chú Vũ hay ba Vũ, với Min đều là người đàn ông mà con bé thương yêu. Cả nhà ba người ôm nhau, đã ngỡ như cách biệt âm dương, nay đoàn tụ đều là nước mắt. Thậm chí Diệp cũng không ngăn được, đứng một góc mà nước mắt chảy hai hàng.

Mãi đến khi ba người bình tĩnh lại Luân mới từ từ tiến nói với Quỳnh, sức khỏe của Vũ vẫn rất yếu, vừa tỉnh lại vài ngày chưa kịp phục hồi anh đã vội về, thế nên việc quan trọng giờ đây là phải phục hồi sức khỏe cho anh, tránh những tai biến sau này. Mặc dù Quỳnh cảm thấy ôm anh vẫn là chưa đủ, vẫn chưa vui được nỗi thương nhớ bao nhiêu ngày nay, thế nhưng anh về là tốt rồi. Luân nói phải, quan trọng là giờ cả anh và cô đều phải phục hồi lại sức khỏe đã. Anh còn sống quay lại đã là một kỳ tích, một hạnh phúc với cô rồi. Cô sẽ ở cạnh anh, chăm sóc anh, sẽ trân trọng phần đời còn lại bên anh, sẽ ở cạnh anh mãi, không rời xa. Luân nhờ người sắp xếp cho Quỳnh và Vũ nằm chung một phòng để tiện chăm sóc. Lúc này chú Đông cũng đến thăm, tính ra Quỳnh mới sức nhớ, từ hồi Vũ xảy ra chuyện đến giờ, chú Đông có ra thăm cô đúng một lần, còn lại đều không liên lạc được. Mãi đến khi chú Đông và Luân ngồi kể lại cô mới biết vì sao chú Đông và Luân mất tích suốt một tháng nay.

Sau khi vụ tai nạn xảy ra, Vũ và Quỳnh được đưa vào viện. Nhưng do Vũ bị thương ở đầu, vết thương rất nặng, lực đâm chính diện vào anh, anh lại vì bảo vệ cô nên đã bị chấn thương sọ não. Khi đưa vào viện, chú Đông và anh Luân đã dùng mối quan hệ, nhờ tất cả những y bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho anh. Nhưng đáng tiếc ca phẫu thuật của Vũ không thành công, tỷ lệ sống sót vô cùng thấp, toàn bộ sự sống của anh duy trì bằng máy. Bác sĩ có nói rằng duy trì cũng chỉ được vài ngày đến một tuần, vết thương của anh nặng, có thể dẫn đến vỡ mạch máu và ÷hết bất cứ lúc nào, còn nói người nhà chuẩn bị hậu sự cho anh. Chú Đông và Luân thậm chí đã di ảnh, quan tài cho anh, đã định đưa anh về nhà trước khi anh trút hơi thở cuối cùng, tang lễ dường như chỉ là sớm hay muộn. Thế nhưng cả anh Luân và chú Đông cảm thấy Vũ ÷hết như vậy quá tàn nhẫn với Quỳnh, nỗi đau này quá lớn. Cuối cùng, hai người liên hệ với bác sĩ bên Hong Kong, dù cho phía bên này bác sĩ Việt Nam có nói trên đường đi rất có thể Vũ sẽ không sống nổi nhưng còn nước, còn tát, cả chú Đông và anh Luân vẫn hi vọng dù là 1% nhỏ nhoi Vũ sẽ kiên cường mà sống nên hai người đã thuê phi cơ riêng đưa Vũ sang Hong Kong điều trị.

Mấy ngày đầu tiên sang, bác sĩ Hong Kong cũng tiên lượng rất xấu, còn nói không phải là 1% là chỉ là 0,1% mà thôi. Chú Đông và Luân lúc ấy cũng đã tính đến tình huống xấu nhất. Cũng gần như chuẩn bị tâm lý để đưa Vũ về lo hậu sự.

Phía bên này sau khi Linh bị bắt, bà Lan vẫn vì thương con, cố chấp mà dùng các mối quan hệ để cô ta được tại ngoại. Chú Đông nghe tin vô cùng phẫn nộ, nhất là khi chú biết Linh sau khi ra khỏi nơi tạm giam điều đầu tiên cô ta làm là đi vào viện tìm Vũ. Chính vì vậy toàn bộ

việc chú Đông đưa Vũ sang Hong Kong đều được giữ bí mật, chú sợ nếu cô ta biết Vũ vẫn còn % sống sót, còn một chút hi vọng, với bản tính của cô ta rất có thể sẽ lại làm ra những chuyện không tưởng nguy hiểm đến tính mạng của Quỳnh và bé Min. Thế nên tang lễ của Vũ, chú Đông vẫn cho thực hiện, còn đích thân mời mẹ con bà Lan đến. Linh sau khi nghe tin Vũ đã □hết, cô ta hoàn toàn hoảng loạn và bất ngờ. Cô ta không thể ngờ vì tình yêu mù quáng mà cô ta lại tự tay giết □hết người mà cô ta yêu. Còn bà Lan, cũng không ngờ được rằng vì cách nuôi con không đúng, bù đắp tổn thương không đúng mà khiến một mạng người ra đi. Suốt thời gian đó chú Đông đã cắt đứt toàn bộ quan hệ với bà Lan, cũng nhờ công an sớm có kết luận vụ án của Vũ, chú không nhân nhượng cho bà Lan thêm bất cứ lần nào nữa. Đám tang của Vũ là đòn đả kích cho cả hai mẹ con bà ta, chú Đông bắt buộc phải thực hiện để thức tỉnh cho bà Lan biết hậu quả mọi việc hôm nay đều do bà ta tự chuốc lấy, đều vì cách dạy con không đúng của bà ta. Thế nên mới có chuyện sau tang lễ bà Lan đến xin lỗi chú Đông rồi lên chùa sám hối, còn Linh thì phát điên khi người cô ta yêu, dùng mọi cách có được □hết dưới tay cô ta!

Chú Đông rất thương Quỳnh, nhưng có những chuyện cô bắt buộc phải tự mình kiên cường. Từ nhỏ chú Đông đã dạy cô sống lý trí, chuyện chú Đông và Luân giữ bí mật ngoài vì mẹ con Linh, Lan còn là bởi chú sợ, 0,1% kia quá mỏng manh. Nếu gieo cho cô chút hi vọng, nếu Vũ □hết đi, quả thực đó mới là nỗi đau tuyệt vọng nhất. Cô còn có Min, kiểu gì cũng phải mạnh mẽ sống, nhưng Vũ thì chỉ có rất ít cơ hội để sống. Đau lòng cũng không sao, khóc đến phế liệt tâm can cũng không sao, thà ngay từ đầu không gieo cho cô hi vọng, sau này Vũ còn sống thì là niềm hạnh phúc vỡ oà, còn hơn gieo cho cô hi vọng và vẫn □hết đi. Thế nên cách chú chọn nghe thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng so với việc để cô chờ đợi vẫn là bớt tàn nhẫn hơn. Và lại để giữ an toàn cho cô và Min chú cũng chỉ còn cách làm thế này.

Suốt khoảng thời gian bên Hong Kong, ngày đêm Vũ nằm trên giường duy trì sự sống bằng máy móc. Chú Đông đem theo con Thanh chăm sóc cho Vũ, hằng ngày đều quay lại, ghi âm lại những lời Quỳnh nói, Min nói để bật lên cho anh nghe. Suốt gần một tháng dài đằng đẳng, cả chú Đông và anh Luân không hề bỏ cuộc, dù đôi khi chính bác sĩ cũng không trả lời nổi khả năng tỉnh lại của Vũ là bao nhiêu nhưng cả hai người vẫn luôn kiên trì như vậy.

Cuối cùng đến ngày thứ hai mươi năm Vũ mới tỉnh lại. Bác sĩ còn nói đây quả thực là kỳ tích, trong y học có rất nhiều kỳ tích, cũng có rất nhiều điều mà chính bác sĩ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Sau khi tỉnh lại, anh được chăm sóc đặc biệt, khả năng phục hồi rất tốt. Lẽ ra anh phải nằm đó thêm rất lâu nữa, nhưng nhìn cảnh Quỳnh khóc lóc thương tâm anh không sao chịu nổi, đến ngày thứ năm khi anh tỉnh lại anh đã đòi về Việt Nam. Mặc cho chú Đông và Luân can ngăn anh vẫn thấy mình không đủ nhẫn tâm để cô phải khóc thêm lần nào. Cuối cùng dưới sự trợ giúp của y bác sĩ Vũ cũng được về. Chỉ là vết thương của anh vẫn rất nặng, sau khi từ nghĩa trang mang Quỳnh về, anh phải nằm điều trị tại viện này thêm một thời gian nữa.

Quỳnh nghe chú Đông kể lại, nước mắt lại lăn chã rơi. Cô thương Vũ, còn biết ơn cả chú Đông và Luân, nếu không có hai người, có lẽ giờ đây với cô chỉ là một địa ngục đen tối. Chú Đông nói phải, có những việc cô bắt buộc phải kiên cường chấp nhận. Nỗi đau giằng xé tâm can

này, cũng khiến cô hiểu ra rằng đời này, kiếp này cô sẽ không bao giờ rời xa Vũ. Cô sẽ yêu anh, hết kiếp, hết đời!

Vì Vũ còn bị thương, Quỳnh lại suy kiệt sức khoẻ nên con Thanh được điều về chăm sóc cho cô. Con Thanh kể với cô từ lúc đi theo chú Đông học hỏi được rất nhiều điều, còn được chú Đông giới thiệu cho anh thư ký đẹp trai. Nó bảo nó sẽ cố gắng học hỏi để xứng đáng với người ta. Quỳnh nghe con Thanh nói mà mừng thay cho nó, cả tháng nay cô chìm đắm trong nỗi đau mà chẳng để ý con Thanh, chú Đông và cả Luân đã vất vả ra sao. Giờ cô mới nhận ra tuy trải qua biết bao biến cố, đau khổ nhưng điều tuyệt vời nhất của cô chính là có những người thân bên cạnh cô lúc khó khăn, sẵn sàng bỏ công việc để cùng cô vượt qua giông bão. Buổi tối khi tất cả mọi người về hết, chỉ còn ba người trong phòng. Quỳnh vỗ lưng cho Min ngủ rồi mới nằm xuống cạnh Vũ. Con bé dạo này đã quen với việc ở cạnh Quỳnh, vẫn mở miệng gọi thím Quỳnh, chú Vũ nhưng cô cũng không muốn ép con phải gọi cô là mẹ luôn. Nhất là bây giờ, con bé đã rất thân thuộc với cô, ngủ cũng phải là cô xoa lưng cho ngủ nên cô tin chắc một sớm một chiều con bé sẽ gọi cô là mẹ mà thôi.

Quỳnh nằm cạnh Vũ, cả ngày nay có lẽ anh rất mệt và kiệt sức nên gần như ngủ thẫn thờ đi. Giờ đây, khi màn đêm buông xuống anh mới có thể nói chuyện với cô. Cô nằm cạnh anh, nắm chặt bàn tay chai sần của anh, sống mũi vẫn rất cay, nỗi xúc động vẫn ngập tràn trong đáy mắt. Cô nhìn anh khẽ hỏi:

- Vũ! Sao anh lại ngốc thế? Sao anh lại vì bảo vệ em mà bị thương thành ra thế này?

Vũ lại hướng ánh mắt nhìn cô, rất lâu, cô còn tưởng anh không trả lời, cảm thấy từng giây, từng phút lại như muốn dừng lại. Cuối cùng anh đáp lại:

- Vì anh yêu em.

Nghe đến đây, cô lại đưa tay bưng mặt bất chợt bật khóc thành tiếng. Nước mắt thi nhau rơi thành dòng. Vì yêu! Tình yêu anh dành cho cô quá lớn lao rồi, bao năm dài như thập kỷ sắp trôi qua vẫn là yêu, suốt một tháng nay cô mới hiểu cô còn yêu anh nhiều đến thế nào, yêu đến mức khổ sở và bất hạnh ra sao. Vũ đưa tay chạm lên mắt cô, khó nhọc nói:

- Đừng khóc!

Cô nhìn anh, cả một bên tóc bị cạo đi, trên người đầy các loại máy móc, dù đã tỉnh lại nhưng gương mặt vẫn nhợt nhạt, càng nghe anh nói càng khóc to. Rõ là tự nhủ anh về rồi, rõ là biết đây là chuyện vui vậy mà cô chẳng cầm được nước mắt. Anh hơi cười giọng vẫn nhỏ như vậy an ủi:

- Anh về rồi, đừng khóc nữa.

Cố gắng lắm cô mới ngăn cho mình không khóc. Cô đưa tay siết chặt lấy tay anh, đang định hỏi anh mấy lời anh đã nói:

- Quỳnh. Anh yêu em.

Câu nói của anh khiến cô lại lần nữa nghẹn lại. Cảm giác hạnh phúc xen lẫn nhưng đau thương chất chứa nhưng vẫn là điều tuyệt vời nhất cô muốn nghe. Tất cả những điều cô định hỏi, định nói đã không còn quan trọng, cô rúc vào lòng anh, như đứa trẻ thơ thêm chút hơi ấm của mẹ, giọng lạc đi:

- Em yêu anh. Tuy là hơi muộn nhưng em yêu anh, yêu anh rất nhiều.

Anh vuốt tóc cô lắc đầu:

- Không muộn. Không bao giờ là muộn cả. Anh chờ đợi câu này rất lâu rồi.

Cô nhìn anh, còn muốn nói yêu anh, yêu anh rất nhiều. Nhưng giờ đã muộn rồi, anh lại còn mới tỉnh lại, có lẽ anh còn rất mệt. Nói ra được câu yêu anh là được rồi, anh nghe được là được rồi. Cô không còn gì để hối hận nữa. Bên phải cô là con gái, bên trái là anh, cô thật sự không còn gì để hối hận nữa cả. Cô chỉ cần thế thôi, cô chỉ cần một hạnh phúc thế này thôi. Có lẽ mấy ngày không ngủ, lại thêm việc anh đã trở, tinh thần cô cũng thoải mái đôi chút nằm xuống cạnh con, khi bên giường của anh có tiếng thở đều nhẹ nhàng, bên này Min cũng ngủ say cô cũng thảnh thơi đi lúc nào chẳng hay.

Những ngày tiếp theo ở trong viện, Vũ phục hồi khá nhanh. Bác sĩ nói đây đúng là kì tích bởi vết thương ở não thực sự khá nghiêm trọng. Có lẽ ông trời cũng nhìn thấu tình yêu của hai người, long đong, lận đận mãi cuối cùng cũng cho cô và anh được hạnh phúc. Nếu như... nếu như anh không trở về có lẽ cô cũng không biết làm cách nào để có thể sống nốt. Khoảnh khắc nghĩ rằng anh nằm dưới kia, vô tri vô giác cô mới nhận ra rằng mọi hận thù đều là hư vô.

Ở viện, tình cảm của Min và cô với Vũ cũng ngày một tăng. Con bé rất quấn quýt Vũ, thậm chí con bé rất nhiều lần gọi Vũ là ba mỗi khi anh dạy con bé, chỉ có điều tuyệt nhiên Min vẫn không hề gọi cô là mẹ. Điều đó khiến cô có chút chạnh lòng. Dẫu biết con bé ở với Linh suốt năm năm, cậu Tuấn mất từ khi con bé rất nhỏ nên con bé không có sự chăm sóc của ba, việc gọi Vũ là ba vẫn dễ hơn gọi cô là mẹ nhưng lòng cô không sao mà không buồn cho được. Mặc dù Vũ cũng làm công tác tư tưởng cho Min, con bé cũng rất thân với Quỳnh nhưng để gọi tiếng mẹ lại là điều khó khăn với Min. Vũ cũng không biết phải làm thế nào, anh chỉ cố gắng an ủi Quỳnh rằng thời gian còn dài, sau dần con bé mở lòng ra tự động gọi thôi. Cô nghe anh nói vậy cũng không muốn ép nữa, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Vũ nằm viện được nửa tháng thì Min cũng lặn đùng ra ốm. Bà nội con Thanh dưới quê mất nên nó phải về cả tuần nay rồi. Ở Hà Nội đang có dịch trẻ nôn, Min đi học nên lây từ các bạn, ngày đầu tiên về liên tục nôn dù cho con bé không ăn gì. Cả nhà ba người nằm ở viện, Diệp thì chỉ có thể vào ban ngày giúp chị gái, còn đêm Quỳnh gần như thức trắng lo cho Min. Con bé sốt, nôn, cả người rũ rượi xanh xao. Đến ngày thứ hai, ngoài nôn con bé còn bị tiêu chảy, đau bụng. Vũ tuy đã đỡ, nhưng anh vẫn còn rất đau, Quỳnh cũng không muốn anh vất vả cô gần như tự mình lo cho con. Bác sĩ nói con bé mất nước nhiều, nhưng mỗi lần uống nước lại nôn sạch nên Min đâm ra bài xích ăn uống. Quỳnh phải dỗ dành mãi, thậm chí cô còn phải canh mỗi lúc Min ngủ để cho từng thìa nước vào mồm cho con bé. Ngay cả men vi sinh, nước điện giải Min cũng không chịu uống, đêm nào cô cũng phải một tay bế con, một tay đút từng chút thuốc một, kiên nhẫn đến mức Vũ vô cùng xót xa. Nhưng cô không cho

anh làm, cô sợ anh làm vụng về con bé sẽ thức dậy, cuối cùng thì thành công cốc. Vả lại suốt năm năm dài đằng đẵng xa con, cô muốn được tự tay chăm sóc cho con, dầu vất vả nhưng là một người mẹ, được chăm sóc con khi ốm với cô cũng là điều thiêng liêng rồi.

Mấy đêm liền như vậy, Quỳnh gần như không ngủ. Min lại sốt nữa nên cô cứ phải canh từng giờ một, chỉ sợ con sốt cao cô không kịp cho uống hạ sốt. Tính ra Min bình thường rất dễ, nhưng khi con sốt lại rất khó chiều. Không ăn, không uống đêm còn phải là Quỳnh bế hai tư trên hai tư mới chịu. Con bé rúc vào cô, hơi thở nóng hổi, cô ôm con mà thương con đứt ruột. Mỗi lần Min mở mắt ra, nếu không nhìn thấy Quỳnh con bé lại liên tục trằn trọc, không khóc nhưng sẽ không ngủ lại. Vậy nên để Min được ngủ, Quỳnh thậm chí còn phải tranh thủ đi vệ sinh nếu không là con bé sẽ tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Lại một điều, bình thường Min rất quăn Vũ, nhưng khi ốm thế này con bé lại không chịu để Vũ bế thay Quỳnh. Vũ rất thương vợ, nhưng con bé nhất quyết không nghe anh, anh chỉ còn cách cố gắng làm mấy việc lật vạt như pha thuốc, rửa bình, hay chạy gọi bác sĩ. Có lẽ con bé cũng rất khao khát tình mẹ, tuy chưa gọi Quỳnh là mẹ nhưng con bé thật sự đã dựa dẫm vào cô.

Min ốm nguyên một tuần mới khỏi, cũng là nguyên một tuần Quỳnh thức trắng. Buổi sáng hôm ấy khi con bé thức dậy, gương mặt đã rạng ngời hơn, chơi cùng Vũ và Diệp, Luân thì cũng là lúc Quỳnh kiệt sức. Cô đứng dậy đi pha thuốc cho con, nhưng đầu óc choáng váng tối sầm lại, cuối cùng cô ngã xuống đất khiến Min cũng sợ hãi mà la thất thanh lên.

Cũng may, Quỳnh không sao cả. Cô chỉ là không được ngủ nên mới dẫn đến tinh thần căng thẳng mà ngất. Thế nhưng Min nhỏ làm sao hiểu, con bé còn tưởng Quỳnh [hết nên khi cô ngất đi nằm trên giường con bé liên tục khóc. Vũ bên cạnh an ủi mãi không được, cuối cùng không biết anh nói gì mà con bé òa lên khóc nức nở. Quỳnh cũng không biết mình ngủ bao lâu, đến khi tỉnh lại thấy Min đang ngồi cạnh, nước mắt lưng tròng. Cô nhìn con bé, đưa tay lên mắt lo lắng hỏi:

- Min! Sao con lại khóc? Con bị đau ở đâu sao?

Thế nhưng con bé không đáp, liên tục khóc nức lên khiến Quỳnh vội vã bật dậy xem con bé có bị thương ở đâu không? Có điều con bé hoàn toàn khỏe mạnh bình thường, cô không tìm ra điều gì bất thường cả. Đột nhiên con bé ôm chầm lấy cô, cô nghe được ~~Lặng~~ giọng con phập phồng, dường như khó khăn lắm con bé mới khẽ nói được ra hai từ:

- Mẹ ơi.

Hai chữ mẹ ơi khiến Quỳnh hoàn toàn sững sờ, bất động. Giọng con bé nghẹn ngào, còn nức lên từng đợt. Con bé gọi cô là mẹ, trong một hoàn cảnh bất ngờ đến thế này. Cô nhìn Min, chưa từng nghe âm thanh nào cảm động hơn, hạnh phúc hơn, tuyệt diệu hơn thế, xúc động đến mức dù dặn mình không khóc nhưng rồi cô không kìm được để nước mắt chảy lên tóc con. Lần đầu tiên cô được con gọi mẹ, lần đầu tiên cô cảm nhận được chữ mẹ sao thiêng liêng đến vậy. Đưa con cô đã tưởng như không còn trên đời này, đưa con cô đã nhớ thương suốt bao năm nay, xuất hiện trước mặt cô bằng da bằng thịt, nay gọi cô hai chữ mẹ ơi. Mẹ ơi! Hai chữ này sao vẫn lẫn cả một thứ đau thương nghẹn ngào cô không nói thành lời. Cô đã

mong chờ biết bao nhiêu, chờ đợi biết bao nhiêu. Thật sự là quá đổi hạnh phúc, cô không mong chờ gì hơn. Min gọi xong, con bé lại còn nhìn cô, ánh mắt ngây ngô nói:

- Mẹ đừng [hết, đừng bỏ con đi nhé. Từ nay con sẽ gọi mẹ là mẹ, mẹ đừng bỏ con đi.

Nghe đến đây, cô bỗng thấy Vũ hơi cười, chắc tên lưu manh này đã dọa gì để con bé gọi cô là mẹ đây. Thế nhưng không sao cả, được gọi là mẹ đã là tuyệt diệu rồi, cô còn phải cảm ơn sự lưu manh của anh mới đúng. Vũ tiến lại, ôm cả cô và con vào lòng, lúc này cô mới cảm nhận hạnh phúc thật sự là gì?

Hết tháng Vũ được ra viện anh đã khỏi hẳn, Min và Quỳnh cũng khoẻ hoàn toàn. Chú Đông, Diệp, Luân đã lo dọn dẹp sạch sẽ nhà riêng cho ba người nên về nhà Quỳnh cảm thấy thoải mái vô cùng. Bình thường ở viện ốm thì Min ngủ chung, nhưng đợt này về nhà con bé này nằng nặc đòi Vũ làm cho căn nhà công chúa để ngủ riêng. Sáng chú Đông và Vũ đi mua bao nhiêu đồ, còn thay cả bộ chăn ga màu hồng cho để chiều theo ý thích của Min.

Tối ấy, Min nằm trong căn phòng, còn suýt không thèm ăn cơm, nếu không phải Vũ dọa sẽ tháo căn phòng ấy đi có lẽ con bé sẽ nhảy múa trong đó suốt không ăn cơm thật. Tối Quỳnh vẫn muốn Min ngủ cùng cô và Vũ nhưng con bé không chịu. Hai vợ chồng cô nịnh mãi con bé cũng chỉ cho ba mẹ nằm kể chuyện sau đó là phải về phòng. Con bé sắp sáu tuổi rồi nên đêm ra cũng hơi dờ dờ ương ương, nịnh mãi không được Vũ cũng kéo Quỳnh về phòng. Phòng của Min sáng nay đã được lắp cam nên anh cũng không lo lắng, con bé đang tuổi lớn nên anh cũng muốn con bé tự lập chút.

Khi về đến phòng, cô nằm hít mùi chăn ga thơm phức. Ở viện một tháng, hít mùi thuốc thang giờ mới thấy không đâu thoải mái bằng ở nhà. Cảm giác này vẫn là bình yên nhất, lại là căn nhà nhỏ của ba người. Lúc này nằm cô mới sực nhớ ra sáng nay cô nghe chú Đông nói công an đã điều tra xong vụ tai nạn mà Linh gây ra. Cô ta cũng không chối trách nhiệm, tự nhận toàn bộ hành vi của mình. Thực ra từ lúc Vũ trở về, Quỳnh cũng không còn muốn để tâm đến hận thù, nhưng giờ đây cô vẫn có chút thắc mắc trong lòng liền hỏi Vũ:

- Vũ. Thực ra em thấy Min rất ngoan, có lẽ trước kia chị Linh cũng đã nuôi dạy con bé rất tốt. Em nghĩ bản chất chị ta không quá xấu xa, nhưng yêu đương mù quáng mà dẫn đến chuyện đau lòng thế này, anh nghĩ có nên để Min đến thăm chị ta không?

- Có! Nhưng chưa phải bây giờ. Đợi cô ta sám hối, đợi Min tâm lý ổn định mình sẽ đưa con đi thăm cô ta sau.

Quỳnh thấy Vũ nói phải, cô xoay người lại nhìn anh, nhớ lại chuyện rất nhiều năm về trước, trong lòng lại tò mò hỏi:

- Chị ta yêu anh như vậy, còn chuốc thuốc cho anh đêm tân hôn, vậy sao ngay từ đầu lại chấp nhận lấy anh Tuấn mà không phải là kiên trì theo đuổi anh?

Nghe cô hỏi đến đây, Vũ hơi ngừng lại đáp:

- Căn bản ngay từ đầu anh yêu chị ta, một chút tình cảm cũng không có, thậm chí còn không biết chị ta thích mình. Ngược lại anh Tuấn rất yêu chị ta, nhưng chị ta một hai từ chối. Chẳng biết bằng cách nào anh Tuấn gài bẫy chị ta, chuốc thuốc kích dục còn quay video ép

chị ta phải cưới mình. Chuyện này âm ỉ một thời, gia đình cha mẹ nuôi chị ta tuy nghèo nhưng gia giáo, cuối cùng không còn cách nào khác chị ta đành phải chấp nhận cưới anh Tuấn. Nhưng có vẻ chị ta không an phận với cuộc hôn nhân ấy nên đêm tân hôn mới làm gài bẫy anh. Sau đó mọi chuyện trôi đi bình thường, chị ta cũng không có biểu hiện gì bất thường, anh đã nghĩ chị ta thật sự an phận rồi mà chẳng ngờ cuối cùng mọi chuyện lại ra thế này.

Nghe Vũ nói Quỳnh có chút ngạc nhiên. Hoá ra cuộc hôn nhân của Linh là do Tuấn ép buộc. Khi ấy Hoàng Hà lớn mạnh như vậy, hoá ra đây là dùng tiền chèn ép người. Tuy Linh là kẻ bệnh hoạn khi yêu nhưng chẳng phải cậu Tuấn nhà Hoàng Hà cũng thế sao? Đột nhiên cô nghĩ đến cái □hế của Tuấn liền hỏi Vũ:

- Liệu có khi nào cái □hế của anh Tuấn liên quan đến chị ta không?
- Cái này thực ra chỉ mình chị ta rõ. Khi biết Min là con gái mình, anh đã nghĩ đến điều ấy, có khi nào bởi đứa con của chị ta và anh Tuấn □hế nên cái □hế của anh Tuấn cũng giúp chị ta thoát khỏi nắm mồi hôn nhân không? Nhưng chuyện đó qua quá lâu rồi, thực ra có suy đoán cũng không có bằng chứng gì cả. Quan trọng là giờ chị ta đang phải trả giá cho tội ác của mình rồi.

Quỳnh khẽ gật đầu, cô còn định hỏi nữa nhưng Vũ đã quay sang siết chặt lấy cô rồi nói:

- Có thể... không hỏi chuyện người khác, chỉ nói chuyện chúng mình được không?

Gương mặt Vũ rất đều đặn khi nói ra câu ấy. Quỳnh giả vờ ngây ngô hỏi lại:

- Chuyện chúng mình là chuyện gì.
- Chuyện này này...

Nói đến đâu, Vũ cúi xuống nâng cằm cô lên đến đấy rồi cuối cùng đặt môi mình lên môi cô. Câu nói ấy, nụ hôn ấy của anh như mồi lửa khiến tất cả đều bùng cháy. Suốt hơn một tháng nay nằm trong viện, và tính ra là gần ba tháng cách xa nhau hai người chưa gần gũi đến mức thế này. Giờ đây cô và anh đều không nhịn nổi nữa lao vào nhau. Anh nhìn cô dưới ánh sáng mờ mờ hôn lên môi, lên má lên da thịt cô rồi nói:

- Quỳnh, anh yêu em.

Cô liền rúc vào người anh hít mùi hương thoang thoảng nhưng vẫn hỏi:

- Anh vẫn đau thế... có thể không?

Chẳng ngờ anh bình thản đáp lại:

- Chỗ ấy anh đâu có đau?

Cô nghe đến đây thì đỏ bừng mặt, còn anh thì bật cười đôi môi lần nữa lướt nhẹ lên môi cô rồi kéo thẳng cô vào nhà vệ sinh xả nước. Đôi tay anh nhẹ nhàng chạm vào từng lớp áo, mặc kệ cho nước chảy cỏi sạch hết những mảnh vải che lấp tấm thân cô. Người cô run lên, thứ cảm xúc mãnh liệt trào dâng lên, khi từng lớp quần áo lấp đầy dưới nền nhà anh cũng cúi xuống hôn cô rất sâu. Chiếc lưỡi ngập tràn những dư vị ngọt ngào quấn lấy lưỡi cô không buông. Tay anh chạm lên phía sau lưng kéo sát lại gần, tay còn lại chạm lên bầu ngực mà xoa nắn. Bao lâu rồi cô chưa có cảm giác mê mẩn điên dại này, bàn tay ôm lấy anh, tay còn lại

chạm xuống vật thể đang cứng kia mọi traction. Anh hôn cô càng thêm sâu, rồi từ từ nhả lưỡi lướt nhẹ từ cổ xuống dưới tận nơi sâu thăm thẳm. Cô hơi đẩy anh ra, anh lại nhướn người ngậm chặt bờ ngực đang phập phồng hôn đến tê liệt. Bàn tay anh di chuyển dọc từ bụng xuống dưới rồi tách nhẹ nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể, những ngón tay chạm vào, lách một cách thuần thực khiến cô vừa run rẩy vừa nóng rực. Anh vẫn ngậm chặt núm hoa hồng căng đầy thi thoảng trêu người còn cắn nhẹ vào, mỗi lần cắn của anh là mỗi lần cô cong cả người vì kích thích cực độ, bên dưới ngón tay anh vẫn không ngừng nghỉ trêu đùa, khám phá, hai chiếc lá bên dưới ấy cứ theo nhịp của anh rung lên, ngón tay kia đột nhiên khẽ đưa thẳng vào sâu bên trong. Cô không còn chịu được nữa rên lên một tiếng, anh càng thấy vậy lại động tác càng trở nên nhanh dứt khoát, hai núm hoa trên ngực đỏ ửng lên, càng khiến cô không chịu nổi nữa bầu chặt lên vai anh. Cảm giác này đã quá lâu rồi, giờ quay lại khiến cô như tê dại. Anh thấy vậy liền bế đặt lên bốn tấm, tách hai đùi rồi cả cơ thể anh thâm nhập vào sâu bên trong cô, nước chảy róc rách, độ cực khoái lên đến đỉnh điểm, cô ôm bờ vai anh, môi cắn chặt môi anh rồi bật thành những tiếng rên rỉ lớn. Anh nâng nhẹ thân bên dưới, càng lúc càng tiến sâu, sâu đến độ không thể vào nữa mới đưa đẩy ra vào. Cô và anh như hoà vào làm một, thứ cảm xúc thiêng liêng, có cả đau thương, có cả hạnh phúc vô bờ bến này sao lại ngọt ngào đến vậy. Đêm nay mới chính là đêm đầu tiên, đêm nay mới chính là khoảnh khắc hạnh phúc tuyệt vời nhất. Trải qua cả ngàn giông bão, vượt qua cả nghìn trùng sâu, cô thấy mình không thể nào buông tay anh nổi, chỉ có thể yêu đến điên dại và dại khờ. Cô vừa hôn anh, mắt cũng cay xè hỗn hển nói:

- Vỹ, em yêu anh.

- Anh yêu em, yêu em nhất trên đời.

Gió, mưa, bão tố đã qua đi rồi, cô ôm chặt anh mà tận hưởng bình yên này. Hai cơ thể mãi chẳng rời hoà vào một. Cô yêu anh! Anh yêu cô! Một đời, một kiếp!